

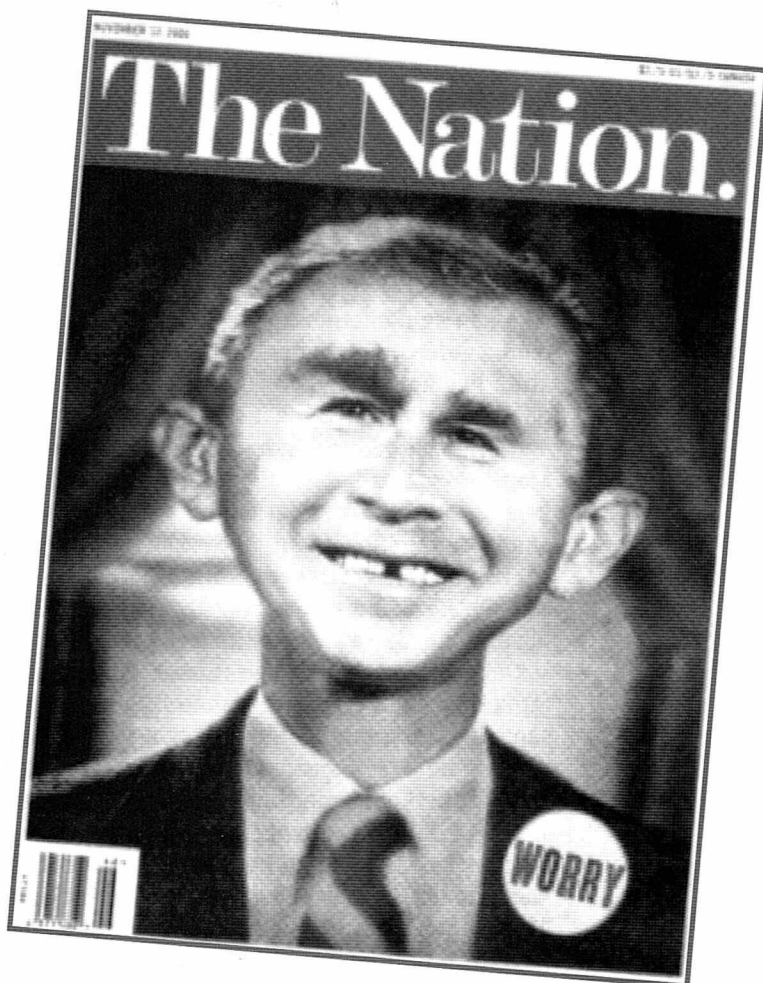
Ralphs virkelige trussel

Af Robert W. McChesney – 16. oktober 2000

Der er få sager, der har vakt så mange følelser og så stor debat på den amerikanske venstrefløj som spørgsmålet om, hvordan man forholder sig til det Grønne Partis opstilling af Nader-LaDuke til præsidentvalget. For dem, der støtter Nader og LaDukes progressive politik, er spørgsmålet taktisk: Vil en stemme på Nader hjælpe med at få valgt Bush, en virkelig forfærdelig og reaktionær idiot? Er Naders valgkamp et nødvendigt skridt på vejen til at bryde med den defaitistiske politiske strategi med at satse på "det mindste af to onder"? Er den bedste måde at fremme venstreorienteret valgstrategi på i sidste instans via Demokraterne eller via et tredje parti som de Grønne? Uanset hvad man mener om Naders valgkamp, så har det længe været påkrævet med en diskussion af disse langsigtede strategiske spørgsmål, hvilket er forklaringen på følelserne og det intellektuelle niveau i en stor del af denne diskussion.

Jeg har selv argumenteret for, hvorfor jeg anser det for vigtigt for mennesker på venstrefløjen, at de støtter Nader. Nogle såsom James Weinstein, stifteren af *In These Times*, og redaktøren Joel Bleifuss er uenige med mig. Selv om de har fremsat nogle vigtige indvendinger, tror jeg, at de tager fejl. Men med offentliggørelsen af Carl Popes indlæg er debatten i dette tidskrift løbet af sporet.

Lad mig gentage denne afgørende pointe: Den progressive fløj i det Demokratiske Parti er i løbet af de to seneste årtier blevet mast af The Democratic Leadership Council,¹⁾ som støtter de store virksomheder. Og det ser ud til, at det kun bliver værre. Tidligere plejede "moderate" demokrater som Lyndon B. Johnson og Jimmy Carter at vælge liberale som Hubert Humpal og Walter Mondale som vicepræsidentkandidater for at skabe balance. Men ved at vælge den militaristiske forretningsfan Lieber-

man som kandidat til posten som vicepræsident gav den moderate Al Gore fingeren til venstrefløjen i partiet og nationen. Og nu er det så meningen, at vi skal tro, at Nader ved at få 1 procent af stemmerne i stedet for 5 procent eller mere vil forøge den progressive indflydelse inden for partiet. Jeg tror ikke på det.

Der er en anden grund til, at det er afgørende for udviklingen i venstreorienteret valgpolitik, at Nader klarer sig godt. Det kan diskuteres om vælgerkorpset, selv med vores ynkelige nyhedsmedier, står meget til venstre for de etablerede politiske partier. Den ene meningsmåling efter den anden fastslår, at der er betydelig folkelig opbakning om progressive spørgsmål som statslig sygesikring og en reform af den måde, som valgkampen finansieres

på. Både Bush og Gore voksede mest i meningsmålingerne, da de i deres valgkamp havde udspil til venstre for deres sædvanlige målgruppe. I alle tilfældene var dette et resultat af omfattende meningsundersøgelser blandt sandsynlige vælgere foretaget af deres valgkampsorganisationer; det drejede sig ikke om reelle skift i kandidaternes måde at tænke på. Desuden er flertallet af voksne nu ikkevælgere, og da de er uforholdsmæssigt unge, i mindretal og tilhører arbejderklassen, svarer de til billedet af dem, der er mere tilbøjelige til at stemme til venstre. Hvis det ikke var på grund af valgsystemet og de store virksomheders rolle, ville politikken i USA ligge et godt stykke til venstre for det sted, hvor den befinder sig i dag.

Et af de vigtigste problemer, som venstrefløjen er konfronteret med, er, at mange amerikanere anser politik for at være irrelevant og ikke kan se den store forskel på partierne. I den officielle kultur/ offentlighedens øjne ligger Clinton og Gore til venstre, hvilket betyder, at de fleste amerikanere ikke engang har en fornemmelse af, hvordan progressiv politik faktisk ser ud. Hvis Nader har succes i efteråret 2000, vil hans største bidrag måske være, at han etablerer en platform for progressiv politik i vores politiske kultur. Millioner af mennesker, som ikke har nogen anelse om venstreorienterede idéer, kunne dermed blive konfronteret med dem. Jeg kan slet ikke overdribe, hvor vigtigt det vil være for venstrefløjens muligheder på lang sigt. Det samme gælder, hvis Nader får fiasko: Så vil vores arbejde blive dobbelt så vanskeligt.

Dette er Naders virkelige trussel mod status quo. Det etablerede forretningsliv er klar over, at han ikke vinder valget, men de er dødsangst for den politik, som han repræsenterer. De vil have alle til at se Gore-Lieberman som den mest venstreorienterede tankegang, der stadig ligger inden for det tilladelige spektrum. Derfor har The New Republic, New York Times og Washington Post, for bare at nævne et par stykker, udsat Nader og hans valgkamp for en hetz på niveau med Pravdas behandling af Andrei Sakharov. The Times har for eksempel kun givet Nader en brøkdel af den dækning, som den gav Bush og Gore, men i løbet af de sidste 10 uger har de trykt ikke mindre end fire ledere og artikler med angreb på Nader, fyldt med halve sandheder, insinuationer og direkte løgne. ...

Pope er uærlig, når han lader som om han bakker op om Nader i de vigtige spørgsmål, men bare har set sig nødsaget til at støtte Gore denne gang på grund af to-partisystemets praktiske indretning. Han fremsætter et nederdrægdigt og ondskabsfuldt angreb på Nader og på Naders tilhængere og hans valgkamp bare for at bringe dem i miskredit. Det har ikke til formål at bidrage til en kammeratlig debat blandt de progressive, og det gør det heller ikke.

Jeg forsøger ikke at overbevise Carl Pope og ligesindede om, at de skal stemme på Nader. De burde stemme på Gore. Min bekymring angår dem, der rent faktisk støtter Naders program, som står til venstre, som ønsker at fremme progressiv politik og som forståeligt nok er bekymret over udsigten til en Bush-Cheney regering. Det er den vigtige diskussion, som hører hjemme i In These Times.